

Una cursa de núvols enfosquia a intervals la plaça. El mercat bulliciós era el contrast de l'aire perfectament quiet. D'entre la gent que s'atrafegava davant les parades, destacava el caminar tranquil d'un home de mitjana edat que vestia una combinació de camisa lila fosc i pantalons grisos, i una gorra de pana que es calava cada dos per tres. Aparentava una ombra projectada al buit. No treia les mans de les butxaques per res, així evitava el contacte amb tot el que mirava. Res no semblava estar a l'altura de les seves expectatives, o, simplement, és que es limitava a observar-ho tot amb una curiositat poruga. S'aturà un moment davant una tenda d'hortalisses i atansà el cap a una caixa d'all; tancà els ulls i en prengué l'aroma llargament.

Quan el sol treia el cap, buscava l'ombra dels portals o saltava d'una marquesina a una altra. S'havia cansat de voltar feia estona, però, de moment, es trobava atrapat dins la plaça. Esperava l'escapatòria que li proporcionava el sol i les hores: al llarg del dia, l'ombra del campanar es projectava parcialment damunt els carrers i, al final, s'estiraria el suficient per poder caminar damunt seu i permetre al foraster arribar a la pensió amb seguretat.

Al cap de dues hores es trobà a la recepció parlant amb una dona que el conduí a una cambra a la part superior (per desig exprés d'ell, el gremi li havia reservat l'àtic feia una setmana). La dona s'havia sentit immediatament atreta pel nouvingut. El foraster trobà conforme l'habitació i el bany que li mostrà. Per fi restà sol. Separà el bisell de les cortines per contemplar la vista des de la finestra. Respirà alleugerit per haver salvat la plaça inundada de sol. S'assegué a l'escriptori, es posà un moment les mans damunt els ulls, tragué estris per a escriure (una llibreta i dos bolígrafs), i s'abocà damunt el paper.

“He volgut enterrar aquesta evolució meva sota el rigor d’una crònica. Sí, aquí us la deixaré, en la penombra, com una pell residual del meu passat. Per què escriure en el meu estat? Suposo que val més una història a temps abans de la consumpció final...

”De moment no parlaré. A diferència dels homes, els vampirs no solen utilitzar aquesta capacitat. La parla és una eina atrofiada per irrellevant en la nostra activitat feta de mirades i atraccions animals. En canvi, he dut amb mi paper i bolígraf. L’escriptura és permessa; fins i tot necessària, diria jo. Com un seductor necessita un mirall per a la seva vanitat, és sabut que tot vampir escriu la seva biografia perquè, encara que la imaginació la deformi, és l’únic reflex que es pot permetre.

”M’acabo d’instal·lar en una alegre pensió d’un poble de secà ple de vida (a diferència d’abans, ara tot el que el sol toca em sembla viu). He deixat les fredors del meu país i m’instal·lo en una sequedat que predisposa al canvi. Aquí moriré i naixeré. Moriré com a vampir, és clar, i em convertiré en un home. Noto la calor de l’estiu. També percebo la set associada a ella, és una set diferent de la d’abans. La set d’un vampir és cíclica, natural i solidària amb la set de les bèsties i dels arbres. Abans m’agermanava amb una espiga de blat assedegada; la que a poc a poc em domina és una set egoista i purament orgànica.”

L’individu s’incorpora, mira els núvols que travessen la finestra, reparteix les escasses pertinences per l’armari i els calaixos, i es desploma, esvaït, a l’única butaca de la cambra. Treu una cigarreta i la clava als llavis.

“Paro l’orella, però ja no és tan fina com abans; tot i així, encara puc escoltar el moviment de la dispesera per la planta baixa, rient i cantant, amb qui m’acabaré casant un cop acabada la transformació, si Déu vol... Tot ho insinua; ella, fins i tot. El gremi m’ha buscat una vídua tranquil·la..., i catòlica (són detallistes).

”Hi va haver una època en què els vampirs formàvem una comunitat fosca però solidària. Això no obstant, de forma esglaonada hem anat perdent adeptes, les renúncies es compten per centenars i engreixen la humanitat (a veure, de què us escandalitzeu?, no es queixen, també, els catòlics, de les desercions en el seu credo?).

”Vaig dominar el món com a vampir i m’integraré a ell com a home. És la malaltia inexorable i sense cura del fet de sentir-se home. Un dolorós trànsit cap a la mortalitat, travessant un purgatori sensorial on també caben tots els plaers somiats, el d’aquesta cigarreta, per exemple, però no el del menjar, encara: menjo com a part d’una militància cega, cada àpat encara em torna a la boca...

”No sé com vaig contraure la malaltia, suposo que amb la compassió. Deuria tenir vora uns mil anys i tot d’una vaig notar la seva fuetada davant una de les meves víctimes. No havia experimentat res semblant abans i em va semblar un sentiment inquietant, quasi indecorós. Un dels nostres especialistes i confidents va diagnosticar-me el pitjor dels mals: el meu cos renunciava a ser el d’un vampir perquè tenia una sobtada predisposició a comportar-se com el d’un home, i no hi havia cura possible. Era una idea que havia irromput en mi i, com les malalties, em transformaria començant pel meu desig. Sí, desitjava ser un home amb totes les seves conseqüències. “És l’enveja momentània que li produeix la mortalitat de les seves víctimes”, explicava l’especialista, “la mortalitat és imprescindible per a la intensitat d’estimar perquè l’eternitat malmet el desig amorós.” Em vaig traslladar a una zona especialment escollida per als afectats. Un poble petit i aquella pensió (de moment un calabós) eren els llocs idonis per a la meva transició. Res no em pertorbaria i m’aniria acostumant gradualment als canvis.

”Deixar de ser el que un sempre ha estat vol una gran disciplina, sobretot quan la voluntat d’un vampir està feta de carn morta. Entre els humans, un asceta devot ha de mortificar-se constantment abans d’insensibilitzar la seva carn i elevar-la a un pla per sobre dels mortals. Un ens superior, un vampir, en

canvi, ha de seguir el camí invers. Ha de rebaixar-se a assaborir els plaers dels sentits, obligar-se, si cal, per convertir-se en un home...”

El foraster s'aixecà per apropar-se a la finestra i exposà tímidament la mà a la claror del capvespre.

“La llum s’ha convertit en una cosa mansa. Cada cop menys sento la seva cremada agressiva; en canvi, sí que començo a percebre el dolor de les hores, dels minuts, dels segons. Són com agulles que provoquen un dolor somort que ja no m’abandona...”

”Haig de ser condescendent, abandonar la dominació. He descobert que la carn de les meves víctimes té la seva pròpia ètica. Ara visc en una geografia de pells venoses que ja no em veig amb cor d’atènyer. Ja no m’excita la sensual musculatura dels colls que m’imposava el respecte d’un terreny sagrat on m’alimentava. Les venes no són uns rius subterranis on assadollar-me, sinó vida per als altres. He perdut el ritual de la set. He perdut els ullals i la sensació de buidor a les genives es trasllada a poc a poc a la resta del cos...”

”Recordo la primera vegada que un mirall va insinuar el meu reflex i vaig rebre les primeres fuetades estètiques. La imatge real rectificava qualsevol presumpció sobre la meva persona, de la qual tan poc m’havia preocupat. Ara, el que contemplava de mi mateix diferia del que sentia. A mesura que m’acostumava a la llum, la claror del dia em posava a prova amb un xoc de sensacions. Havia viscut dins un escenari d’ombres i ara patia el dolor dels colors. La nit evocava un temor que mai no havia experimentat. Jo, que havia estat adjectiu de la por, ara el patia en primera i substantiva persona. L’única solidaritat que podia reconèixer entre els homes era aquesta por d’allò que la foscor amagava, una foscor que no provenia de l’absència de llum, com en els vampirs, sinó que naixia de l’ànima humana...”

”L’expectativa de la mort va ser el descobriment d’una amenaça. Curiosament em provocava un insomni que abans em semblava natural i al qual mai no havia posat nom. El llit no fa altra cosa que provocar-me la nostàlgia del taüt, i el taüt no és un tràmit, és el final.

”En aquesta nova vida d’animal diürn domesticat hauré d’adquirir hàbits nous: utilitzar el calendari cristià (confeccionat per un papa!), un feina rutinària que et ve a buscar cada dia en forma d’horaris, les hores matinals amb una dutxa que encara em sembla una perdigonada, poder caminar sota la pluja sense por de ser abatut...

”Malgrat que vaig perdent la finor de l’oïda, encara puc escoltar, a la part de baix, el soroll d’un televisor. He engegat un parell de vegades el de l’habitació, però la realitat se m’imposa i encara participo dels sentits de les bèsties, el seu udol als boscos em conforta, la passió de les seves necessitats primàries... Les vegades que ensopego amb la dispesera, passo tan a frec d’ella que la seva humanitat és un cop de puny. Fils invisibles tiben de nosaltres. Els nostres cossos cooperen, s’atansen, es busquen. El sexe va guanyant el meu cos. És el resultat final de la compassió. El sexe és l’odi a la solitud en el seu grau més extrem. L’amor l’atenua, el modula, i els homes s’hi llancen fatigats d’odiar.

”Tota transformació provoca efectes secundaris. Al perdre la immortalitat començo a buscar-la en un altre, és la dependència psicològica a la divinitat, a una figura espectral més elaborada que un mateix. Acompanyaré la dispesera i els seus fills a l’església. Em plantejaré dubtes que mai no havia tingut. És la decadència del pensament mortal. Les creus és el que més enyoro. Ara les creus ja quasi no m’imposen, ja no em cremen com abans; com es pot cremar el que ja està a punt de consumir-se? Ja escolto la dispesera pujant les escales per avisar-me. D’aquí a una estona baixaré. M’espera una reunió familiar, la irrenunciable oració inicial. El primer sopar.”